

Cel mai bun dintre toti

ILUSTRATII DE SERGIO MARTINEZ

M A X L U C A D O

Tanja Lauten

CEL MAI BUN DIN TRE TOȚI

– CEVA MAI SUS ÎN DREAPTA! Ceva mai sus în dreapta, ordonă primarul. În vocea lui nu se simțea niciun pic de răbdare. Cip, omulețul de lemn care ridică pancarta, se întinse cât putu de mult și bătu cuiul în stâlp.

– Așa e mai bine?

Însă nici nu-și sfârși bine vorbele, că scara începu să se clatine cu el cu tot, întâi într-o parte, apoi în cealaltă și.... BUF! Cip reușî în ultima clipă să se agațe de cuiul pe care tocmai îl bătuse.

– Perfect! spuse primarul. Acum chiar că e perfect!

Pe când ceilalți alergau să îl ajute pe Cip, care se legăna prins de cui, soția primarului citi cu voce tare cuvintele scrise pe pancarta ce se întindea sus, cât era strada de lată:

– Orășelul Wemmik îi urează bun venit domnișoarei Meda Liata. Vai, ce zi minunată! exclamă ea, bătând din palme. Cine s-ar fi gândit că o persoană atât de faimoasă ne va vizita orășelul? Știți ce se spune, nu-i aşa?

Cu toții se aplecară spre ea, curioși.

– Dintre semenii noștri, ea e cea mai bună – e cea mai bună dintre toți.

Pancinello și Lucia erau destul de aproape ca să-i poată auzi cuvintele. Ca și ceilalți locuitori ai orășelului, și ei erau făcuți din lemn de către Eli, creatorul tuturor omuleților din lemn. Dar, spre deosebire de ceilalți, ei erau nedumeriți.

– Mai spuneți-mi o dată, o rugă Pancinello pe soția primarului, de ce este atât de faimoasă?

– Pentru că toată lumea o cunoaște.

– Dar de ce o cunoaște toată lumea?

– Pentru că e faimoasă.

– Dar de ce vine în Wemmik? mai întrebă Pancinello.

Soția primarului își dădu ochii peste cap, disprețuitor.

– N-ai auzit? Vine să aleagă membri pentru Clubul Omuleților Minunați.

Pancinello dădu aprobator din cap ca și cum înțelesese, deși nu pricepuse nimic. Se uită la Lucia, ea se uită la el și amândoi ridicără din umeri. Tocmai se pregătea să mai pună o întrebare, când omulețul care era pus de pază în vârful colinei începu să strige: „A sosit! A sosit!”

Se auzi zgomot de uși trântite. Magazinele se goliră pe dată. Toți dădură năvală din toate direcțiile spre Strada Principală. Tații își ridicără copiii pe umeri, iar omuleții mai scunzi își făcură loc cu coatele ca să ajungă în fața celorlalți. Răsunau strigăte peste tot, mulți arătau cu degetul sau se ridicau pe vârfuri, până când se ivi la cotitură un soldat de lemn, îmbrăcat în uniformă, arătând foarte oficial și bățos. Cu un pergament într-o mână și o goarnă în celalătă, păși milităr este pe podul de peste râul Wemmik și se opri în fața mulțimii. Privind drept înainte, așteptă solemn să se facă liniște. Apoi deschise pergamentul și citi cu glas tare:

– Cioplită din cel mai tare copac tăiat din pădurea cea mai măreață,

Plin de seva cea mai pură; ea dintre toți e cea mai bună.

Așadar, locuitori, urați-i bun venit în micul vostru oraș

Celei mai nobile fibre din cel mai de seamă copac,

Minunatei Meda Liata!

CEL MAI BUN DIN TRE TOȚI

Din câteva mișcări rapide, soldatul strânse pergamentul, îl puse sub braț și duse goarna la buze. Ta-ta-ta-ta-ta-taaa!!! Ceea ce văzură apoi omuleții îi lăsă pe toți cu gura căscată. De după colțul străzii apăru mărșăluind o grupă de soldați ce purtau pe umeri un fel de lectică, având draperii de jur-împrejur. Pancinello auzi o voce în spatele lui:

– Ea e!

Lectica era așezată pe două bârne de lemn și era purtată pe umeri de patru soldați. Doi soldați mergeau în fața lor și alții doi în spate.

Sigurele sunete care se auzeau erau cele făcute de cizmele soldaților pe podul de lemn. Tropa, tropa, trop! Soldații mergeau în cadență perfectă. Astă până când unul dintre ei se împiedică doar un pic și lectica se înclină spre apă. Tuturor li se tăie răsuflarea de spaimă. Dacă lectica s-ar fi înclinat un pic mai mult, atunci oaspetele de onoare ar fi căzut în râul involburat. Însă soldații își reveniră repede, trecură podul și se opriră în fața primarului și a soției sale. Acolo lăsară lectica jos.

Cel care sunase din goarnă și citise pergamentul făcu un pas în față și, după o pauză lungă, trase draperia. Când Meda păși afară, toți se dădură un pas înapoi. Nu mai văzuseră niciodată un omuleț de lemn asemănător cu domnișoara Meda Liata.

Purta pene la pălărie, cerceii îi ajungeau până la umeri, iar buzele și rochia erau de un roșu intens. Avea pantofi cu toc înalt și unghii lungi, dar cel mai lesne de observat era medalionul care îi atârna la gât, un M mare, din aur.